

MẠC TUYẾT LAN LÀ AI ?

Phi Hồng Yên ôm xúc Ngọc Lan lên vai rồi dùng thuật phi hành nhắm Hạnh Hoa Thôn trực chỉ. Nàng hiểu rành mạch đường đi lối về trên đồi Hạnh Hoa nên không sợ làm đường lạc lối...

Trên con đường dẫn lên đồi Hạnh Hoa, một đoàn kỵ sĩ đang hùng hổ chạy lên. Đúng là bọn cận vệ của Đỗ Kế chớ không ai khác. Chúng đến gốc cây chỗ Phi Hồng Yên trú ẩn mà không hay biết gì cả. Phi Hồng Yên thấy có Tam Điền đạo sĩ đi đầu thì trong bụng nghi ngờ. “Chúng kéo nhau đến Hạnh Hoa Thôn làm gì ?” Phi Hồng Yên chuyên mình theo sau chúng. Đến con đường dốc lên đồi, từ trong bụi rậm bốn tên quân canh của Lục Ôn Hầu chạy ra cản đường:

- Dừng lại. Các người đi đâu ?

Tam Điền cả giận bảo chúng:

- Hãy lui ra ! Dừng chân chờ nữa. Bọn ta đến đây là để bắt quân gian chớ nào phải đi chơi đâu.

Bốn tên quân canh hoảng hốt lùi lại. Trong khi đó, một đoàn người ngựa từ trên đồi tràn xuống, đi đầu là Lục Ôn Hầu. Họ Lục thấy Tam Điền liền hỏi:

- Có gì thế đạo sĩ ?

Tam Điền ngó Lục Ôn Hầu cười gằn:

- Quân sĩ của ông vô lễ thật ! Dám cản đường cả ta nữa.

Lục Ôn Hầu quay sang đám quân canh hét lớn:

- Bậy mù cả rồi ư ? Sao dám cản đường Tam Điền đạo sĩ ?

Tam Điền dịu giọng tiếp:

- Quân cận vệ theo ta để bắt bè lũ bọn Hạnh Hoa Thôn. Chúng sẽ đem Ngọc Lan giao trả vào trưa mai tại Miếu Thổ Thần.

- Ô... sao tự dưng chúng giao trả Ngọc Lan trên đồi ?

- Vì Đỗ tri huyện đã thả Anh Kiệt và Hoa Mai để chuộc mạng cho con ông ta.

- À ra thế. Bây giờ xin mời lão đạo sĩ đưa quân lên đồi.

Tam Điền hạ lệnh cho bọn cận vệ kéo thẳng lên. Rồi ông giục ngựa đi sát bên mình Lục Ôn Hầu. Phi Hồng Yên ở cách đó không xa, nên nghe rõ tự sự. Nàng lắm bả:

- Bọn Đỗ Kế hèn hạ thật ! Đối với chúng, không thể nào tin được bất cứ chuyện gì. Thôi thà trở sang dinh thự Đỗ Kế giao trả Ngọc Lan cho đúng hẹn, rồi viết thư chọc giận bọn đạo sĩ Thất gia trang một phen chơi.

Phi Hồng Yến nghĩ thế nên thẳng đường sang dinh quan Tri huyện Châu Diên. Nàng băng rừng lướt bụi đi thật nhanh. Trời vừa xế bóng đã đến xóm nhà gần dinh thự của Ái Cơ, nơi Đỗ Kế thường đến nghỉ trưa. Nàng nhảy qua rào, vào trong dinh thự Ái Cơ. Nhiều tiếng la thất thanh nổi lên khiến Phi Hồng Yến cả sợ tuốt kiếm cầm tay. Có hằng hai mươi thiếu nữ chạy rút vào trong nhà. Phi Hồng Yến biết ngay đó là ca nữ Đào Nguyên Quán đến đây ẩn trú nên vội vàng lên tiếng:

- Các cô đừng gậy náo động !

Một thiếu phụ trẻ đẹp bước ra ngay và nhìn Phi Hồng Yến với vẻ lo ngại. Phi Hồng Yến đoán chừng là Chu Ngân Ngọc chớ không ai khác nên cất tiếng:

- Có phải Chu Ngân Ngọc ở Đào Nguyên Quán chẳng ?

Thiếu phụ hơi biến sắc nhưng cũng gật đầu:

- Dạ phải ! Thiếp chính là Chu Ngân Ngọc ! Chẳng hay nữ hiệp là ai ? Sao lại biết tên thiếp ?

- Ta là Phi Hồng Yến, người trong phái Hạnh Hoa.

- Trời ! Phái Hạnh Hoa ? Vũ hiệp sĩ và Hoa Mai tiểu thư có mệnh hệ gì chẳng ?

- Không sao cả. Cả hai đều đã thoát khỏi tay Đỗ Kế.

Chu Ngân Ngọc và các ca nữ đều mừng rỡ nhìn nhau. Họ Chu hỏi tiếp Phi Hồng Yến:

- Nữ hiệp là ai ? Đến đây giải cứu cho bọn tôi có phải chẳng ?

Phi Hồng Yến lắc đầu nhìn Ngọc Lan đang thêm thiếp trong tay mình:

- Không ! Ta không ngờ gặp các cô ở đây... Vào đây ta chỉ có mỗi một phận sự là giao trả Ngọc Lan tiểu thư cho Đỗ Kế.

Chu Ngân Ngọc và các ca nữ đều chăm chú nhìn Ngọc Lan. Phi Hồng Yến hỏi:

- Ái Cơ có sẵn lòng giúp đỡ các cô chẳng ?

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Sẵn lòng lắm ! Nhưng «bị nhốt» ở đây quá lâu, chị em rất khổ tâm.

Phi Hồng Yến liền bảo Chu Ngân Ngọc:

- Tình thế cấp bách, ta giao trả Ngọc Lan cho Đỗ Kế rồi sẽ đi ngay. Bao giờ sào huyệt yên xuôi, ta trở lại đây báo tin cho các nàng được biết. Ráng ẩn nhẫn tạm trú ít lâu rồi sẽ liệu !

Nàng hỏi Chu Ngân Ngọc:

- Đỗ Kế có thường đến đây chăng ?
- Hiện hẳn ở trong phòng Ái Cơ !

Phi Hồng Yến bảo Mộng Xuân:

- Phiền cô tìm cho bút mực để ta viết cho Đỗ Kế một bức thư.

Mộng Xuân liền mang giấy bút ra. Phi Hồng Yến thảo nhanh một lá thư cho bọn Đỗ Kế rồi bảo Chu Ngân Ngọc:

- Thôi, ta xin từ giã các bạn ! Hãy ẩn nhẫn ở lại đây chờ tin ta.

Nàng nói xong, ôm chặt lấy Ngọc Lan rẽ sang dãy nhà riêng của Ái Cơ. Có tên lính gác đang ngồi ngủ gật trước hành lang phía sau vườn. Phi Hồng Yến rón rén bước sang chỗ hẳn, rồi nhẹ nhàng xô cửa vào phòng. Nàng nhìn lên giường chỉ thấy một mình Đỗ Kế ngủ thiêm thiếp, tiếng ngáy đều đều... Còn Ái Cơ thì không thấy đâu cả ! Bỗng Hồng Yến nghe tiếng cười khanh khách ở phòng bên. Nàng đi nhanh về phía đó hé cửa nhìn ra thấy Ái Cơ đang cùng ba thiếu phụ nữa, ý chừng là vợ các tướng phục dịch trong dinh Đỗ Kế, đang bài bạc đen đỏ với nhau. Nàng yên tâm trở vào, đặt Ngọc Lan nằm dưới chân giường của Đỗ Kế rồi chậm chậm lui ra cửa, về núi Trung Sơn để gặp các bạn.

Trong khi đó, Ái Cơ trở sang phòng mình xme chừng Đỗ Kế có yên giấc chăng ? Nhưng không ngờ, vừa xô cửa bước vào nàng đã phải sừng sốt kêu rú lên:

- Trời ! Thích khách !...

Vợ các tướng nghe tiếng la chạy ủa vào thì Ái Cơ đã ngã vật xuống bất tỉnh như sượng. Tiếng người xông xao khắp trong phòng làm Đỗ Kế giật mình tỉnh dậy. Hẳn hốt hoảng chụp lấy thanh gươm nhảy xuống giường, bất ngờ lại đập nhằm lên mình Ngọc Lan. Đỗ Kế kinh hoảng nhảy lùi lại, hét:

- Gì thế này ?

Nhất Điền nghe tiếng kêu cứu liền tới nơi, xô vệt mọi người ra. Trong khi đó, Đỗ Kế cũng vừa nhìn ra Ngọc Lan liền buông gươm, cúi xuống ôm xốc con dậy:

- Ngọc Lan ! Ngọc Lan con. Trời ơi ! Sao thế này ?

Ngọc Lan vẫn đờ người ra không lên tiếng được. Đàng kia, mọi người cũng đang gọi Ái Cơ:

- Phu nhưn ! Tỉnh lại phu nhưn !

Đỗ Kế thấy nàng ái thiếp trong tình cảnh đó, liền buông con chạy tới:

- Kìa ! Làm sao vậy ? Ái Cơ... Ái Cơ...

Nhất Điền đạo sĩ biết Ngọc Lan bị điểm huyết, liền cúi xuống mở huyết cho nàng. Thiếu nữ vùng vẫy một lúc rồi trở mình mở mắt, nhìn đáo dác như vừa qua cơn mê. Nhất Điền vụt thấy mảnh giấy bỏ cạnh mình Ngọc Lan liền cầm xem rồi kêu lên:

- Ô ! Phái Hạnh Hoa...

Đỗ Kế vừa cầm lấy bức thư thì nghe tiếng Ngọc Lan gọi:

- Cha !

- Kìa ! Con... Con đã tỉnh.

Rồi hấn lẩm bẩm đọc thư:

«Núi Phục Sơn...

Đỗ Kế tri huyện,

Bạn ta giữ đúng lời hứa với ông, đem Ngọc Lan giao trả tại Miếu Thổ Thần ở Hạnh Hoa Thôn, nhưng không ngờ ông lại hèn hạ đặt quân mai phục...

Đáng lý ta phải giết chết Ngọc Lan đi mới phải và đối với anh hùng trong thiên hạ môn phái Hạnh Hoa cũng chẳng xấu hổ gì. Chính quan tri huyện đã phản bội lời giao kết chớ không ai khác. Tuy nhiên, để chứng tỏ môn phái Hạnh Hoa lúc nào cũng “quân tử”, ta để Ngọc Lan toàn mạng trở về. Bao nhiêu đó cũng đủ cho thấy phái Hạnh Hoa xem thường quân binh, tướng sĩ của ông đến bậc nào, kể cả bạn tá đạo bàng môn ở Thất gia trang. Ít hàng cho ông rõ, bây giờ ta xin kiếu.

PHI HỒNG YẾN»

Đỗ Kế đọc xong bức thư kêu lên:

- Trời ơi !

Ngọc Lan đã hoàn hồn và nàng lên tiếng:

- Thưa cha ! Quân Hạnh Hoa Thôn...

- Bọn chúng đâu rồi ? Vẫn còn ở núi Phục Sơn ư ?

- Thưa cha không ! Chúng đang đóng quân ở khu rừng Phục Lâm, chưa hiểu sẽ về đâu ?

- Nếu thế ta kéo binh vây phủ khu rừng đó được rồi...

Nhất Điền chưa kịp nói gì thì có tiếng cát lên từ phía vườn hoa:

- Bao vây chúng vô ích ! Vì chẳng còn ai ở rừng Phục Lâm cả.

Mọi người đều quay lại, Nhất Điền kêu lên:

- Kìa Nhị Điền ! Có bắt được chúng chẳng ?

- Không bắt được ai hết !

Ngọc Lan hỏi nhanh:

- Bạch đạo sĩ ! Bọn Hạnh Hoa Thôn không còn ở rừng Phục Lâm nữa ư ?
Chúng về đâu ?

Nhị Điền đáp:

- Núi Trung Sơn ! Ta phải kéo đại binh sang đó mới được.

Nhất Điền rất bức lòng trước những lời ngạo mạn trong thơ Phi Hồng Yến, nên bảo ngay:

- Hãy tiêu diệt bọn chúng. Hãy tiêu diệt bọn chúng.

Đỗ Kế liền hạ lệnh cho các tướng chinh tề đội ngũ sẵn sàng kéo quân đi. Ngọc Lan tuy còn mệt mỏi lắm nhưng cũng gượng bảo cha:

- Thưa cha ! Con muốn được theo cha !

Đỗ Kế lắc đầu:

- Con ở nhà tịnh dưỡng ít lâu để ta cùng các đạo sĩ ra sức một phen, sẽ khỏi phiền về sau.

Nói rồi ông lên ngựa. Quân binh tướng sĩ và Nhất Điền, Nhị Điền hùng hổ theo sau. Bụi mù tung lớp lớp sau đoàn người ngựa.

Tam Điền và Lục Ôn Hầu cho quân sĩ nằm phục khắp trong ngoài Miếu Thổ Thần và dọc theo ngọn đồi Hạnh Hoa Thôn xuống đến rừng Phục Lâm. Cả hai nhất định phen này phải bắt cho được bè đảng phái Hạnh Hoa để mở cuộc phản công quyết liệt, đánh thẳng vào sào huyệt của quân phản loạn.

Trời vừa mờ mờ tối, từ phía rừng Phục Lâm một bóng người thoát ra rồi đi vụt lên đồi. Bóng đó là Tần Ngọc chứ không ai khác. Chàng tráng sĩ Hạnh Hoa Thôn được lệnh Anh Kiệt, Lê Hồng đến Miếu Thổ Thần để gặp Phi Hồng Yên mật báo về việc thay đổi địa điểm trú quân...

Tần Ngọc lãnh mạng ra đi, nhưng không ngờ mình đang đi vào chỗ chết. Dọc theo con đường lên đồi, quân giặc nằm phục khắp nơi. Lục Ôn Hầu cố tình bắt cho được phái Hạnh Hoa nên đem quân mai phục rất đông. Đội quân ở dưới bìa rừng rất dỗi ngạc nhiên khi thấy chỉ có một người lên đồi ! Bọn cận vệ quân quật ngã chàng xuống nhưng không dám giết vì có lệnh Lục Ôn Hầu. Chúng lôi chàng dậy, trói thúc ké lại đem dâng cho họ Lục. Tần Ngọc bị té đau điếng, nhưng không nghĩ đến thân mình mà lại lo cho Phi Hồng Yên. Điều này, chắc Phi Hồng Yên đã bị bắt trước chàng rồi ! Thế là hỏng tất cả ! Một lúc sau, bọn cận vệ quân đưa chàng ra mắt Lục Ôn Hầu và Tam Điền đạo nhon. Tần Ngọc vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Lục Ôn Hầu thấy hấn liền cười nhạt:

- À... Tần Ngọc. Vậy mà cứ tưởng là ai ?

- Mi hèn hạ đến thế là cùng ! Đã thoát chết một lần, sau không tồn mà vẫn giữ chứng nào tật nấy.

- Im đi oắt con ! Ai sai mi tới đây ? Còn Ngọc Lan tiểu thư đâu rồi ?

Tần Ngọc thoáng vẻ ngơ ngác nhưng liền trấn tĩnh được ngay. “Thế là Phi Hồng Yên vẫn chưa đưa Ngọc Lan tới đây ! Vì sao thế ?” Lục Ôn Hầu bước xuống trước, nắm lấy vai Tần Ngọc kéo lên:

- Thế nào ? Mi không chịu trả lời ư ? Ngọc Lan tiểu thư đâu rồi ?

- Ta có giữ Ngọc Lan tiểu thư của nhà bây đâu mà hỏi ?

Lục Ôn Hầu đánh mạnh vào ót Tần Ngọc:

- Thằng này láo ! Thế mi đến đây làm gì ?

Tần Ngọc bỗng cười vang sặc sụa:

- À... thằng này láo ? Ta đã hết lời nhỏ nhẹ, coi bộ mi vẫn xem thường. Nếu vậy đừng trách ta. Bây đâu ! Gọi Thổ Công tới đây.

Có tiếng dạ ran rồi im bật ! Một người lùn thấp mặt đen như lọ chảo từ từ bước ra, cúi đầu:

- Bẩm đại nhân ! Gọi con ?

Lục Ôn Hầu nhìn thấy tên kia, mỉm cười nói:

- Ta đã hỏi nhiều lần nhưng hấn nhứt định không khai. Ngươi tra hỏi xem Ngọc Lan tiểu thư hiện giờ ở đâu ?

Tần Ngọc độ chừng mình sắp trải qua những giờ phút cực hình. Tên kia chạy qua phòng bên, một lúc mang sang một cái lò nhỏ, bên trên có một cây dùi nướng đỏ. Lục Ôn Hầu hình như đã biết Thổ Công sắp làm gì rồi, nên cười khanh khách:

- A ha... Gặp thổ công rồi con ạ. Khôn hồn thì khai ra đi.

Tần Ngọc đã nắm chắc cái chết trong tay, nên điềm nhiên nhìn lò lửa và mũi dùi nướng đỏ. Họ Tần khẽ bảo Thổ Công:

- Cực hình này rồi có ngày mi sẽ được nếm đủ. Ta kỳ cho mi như vậy !

Có lẽ Thổ Công cũng đã từng bị bọn tội nhân của Lục Ôn Hầu đe dọa như thế nên mặt hấn vẫn lạnh lùng gằn như cay độc. Hấn cầm mũi dùi lên, sắc thép đã cháy sáng. Tam Điền đạo sĩ vẫn ngồi yên không động đậy, trong lòng ông cũng thoáng hi vọng Tần Ngọc sẽ khai ra hết. Thổ Công cất tiếng:

- Một lần nữa ta hỏi: Mi có chịu cho biết Ngọc Lan tiểu thư hiện giờ ở đâu chẳng ?

Tần Ngọc nghiêm giọng đáp:

- Ở một chỗ mà tổ phụ nhà mi có nuôn tìm cũng không ra.

Thổ Công ung dung nắm một bàn tay của Tần Ngọc lên rồi nói:

- Cực hình này là trò thông thường nhất ở đây. Mi chịu đau đớn nỗi mười lần thì thoát. Có đau đớn thì cứ việc la hét chửi mắng. Ta đã bị điếc từ lâu rồi.

Hấn dứt lời, liền nắm chặt ngón tay cái của Tần Ngọc, rồi đưa mũi dùi soi thẳng vào, từ từ cho đến khi lút cán. Dùi nóng xèo xèo cháy thịt. Tần Ngọc cố bậm môi nhưng toàn thân run rẩy trước cực hình ghê gớm đó. Lục Ôn Hầu cười ha hả có vẻ khoái chí vô cùng. Bọn cận vệ có nhiều tên quay chỗ khác. Chỉ riêng Tam Điền đạo sĩ vẫn lạnh lùng như pho tượng. Tần Ngọc đau đớn vô cùng nhưng không cất tiếng la hét, van xin. Chàng cứ nghĩ rằng mình sẽ phải chết dần chết mòn như vậy. Thổ Công rút mũi dùi ra bỏ vào lò lửa, Tần Ngọc nhắm nghiền đôi mắt lại để khỏi nhìn bàn tay mà chàng biết là từ nay sẽ không còn dùng. Tên Thổ Công cười khi:

- À... Mới có một mũi dùi mi đã chịu đau hết nỗi rồi sao ? Thế thì khai ngay ra đi. Còn đủ thì giờ để cứu mạng mi mà !

Tần Ngọc đã nghĩ đến chuyện tự tử. Nếu chàng không đủ sức chịu đựng thì cần lười chết đi còn hơn. Thực ra, Tần Ngọc không biết số phận Phi Hồng Yến ra sao ? Nếu hiểu rõ Phi Hồng Yến đã đưa Ngọc Lan sang dinh thự Đỗ Kế thì chàng đâu có chịu chết như vậy. Ngay trong khi đó, tên do thám của Lục Ôn Hầu thường vẫn túc

trực bên dinh Đỗ Kế bỗng trở về cấp báo. Lục Ôn Hầu bảo Thổ Công ngưng tra khảo Tần Ngọc rồi gọi hấn vào. Tên do thám vừa ra mắt, Lục Ôn Hầu đã hỏi ngay:

- Thế nào ? Tự xưng sao người trở về đây ?

- Đỗ tri huyện kéo quân đến núi Trung Sơn. Có Nhất Điền, Nhị Điền đạo sĩ hộ tống nữa.

Lục Ôn Hầu kêu lên:

-Ồ ! Lạ lùng chưa ? Họ đến Trung Sơn làm gì người có biết chăng ?

Tên do thám liền nói ngay:

- Dạ biết ! Nghe đâu bọn Hạnh Hoa Thôn đã bỏ sào huyệt ở núi Phục Sơn, kéo về Trung Sơn ! Chính Nhị Điền đạo sĩ cho biết việc đó.

Tam Điền lâm bẫm:

- Lạ lùng quá ! Tại sao Nhất Điền sư huynh lại sai ta sang đây đón Ngọc Lan tiểu thư ?

- Dạ... Ngọc Lan tiểu thư đã trở về dinh thự rồi.

- Kìa... sao lạ vậy ? Mi nói sao ?

- Dạ, Ngọc Lan tiểu thư đã được bọn hiệp sĩ Hạnh Hoa Thôn đưa về tận dinh thự. Bọn chúng còn viết một bức thư mắng nhiếc quan tri huyện không giữ đúng lời hứa !

Tam Điền chợt hiểu ra nói:

- Đúng là bọn chúng đã biết ta cho phục binh ở Miếu Thổ Thần rồi.

Lục Ôn Hầu cũng nghĩ thế, nhưng khi nhớ đến Tần Ngọc hấn không khỏi lấy làm ngạc nhiên: “Đã biết có phục binh, tại sao chúng còn đưa tên này tới đây ?”

Riêng về Tần Ngọc, sau khi nghe tên do thám nói về sự có mặt của Ngọc Lan ở dinh thự Đỗ Kế thì chàng đã hiểu mọi chuyện. Thì ra, Phi Hồng Yên nghi ngờ có phục binh nên đổi đường sang dinh thự Đỗ Kế và hiện tại nàng cũng không rõ môn phái Hạnh Hoa đã về núi Hạc Sơn. Phi Hồng Yên đến Trung Sơn thế nào cũng gặp quân binh của Đỗ Kế. Thật là nguy ! Nhưng chàng hy vọng tài nghệ của Hồng Yên đủ sức thoát vòng vây của chúng. Lục Ôn Hầu thét bảo Thổ Công:

- Hỏi hấn xem ! Vì lẽ gì bọn Hạnh Hoa Thôn không trả Ngọc Lan ở Miếu Thổ Thần lại sang dinh Đỗ Kế ?

Thổ Công cầm mũi dùi lên hỏi Tần Ngọc:

- Mi đã nghe rõ chưa ? Vì lẽ gì ?

Tần Ngọc đã biết được số phận của Phi Hồng Yến nên không còn lo gì hết. Cậu ta có chịu đau hay tự tử cũng vô ích. “Phải làm sao thoát khỏi những cực hình.” Nghĩ thế nên khi Thổ Công dí mũi dùi vào ngón tay trở, Tần Ngọc dấy dựa nói:

- ĐỪNG... tra tấn nữa !

- Thế mi khai ra đi.

Tần Ngọc nghĩ thầm: “Hiện tại bọn Đỗ Kế kéo quân sang núi Trung Sơn là vì chúng không ngờ là quân Hạnh Hoa Thôn đã đổi địa điểm sang núi Hạc Sơn ! Chi bằng mình thừa cơ hội nhử cho bọn Lục Ôn Hầu đụng đầu với Đỗ Kế thì hay quá.” Nghĩ xong, chàng làm bộ sợ nói:

- Chư vị đừng tra khảo ! Tôi không giấu giếm gì nữa đâu !

- Vì lẽ gì chúng không tra Ngọc Lan ở đây ?

- Vì chư vị đã cho phục binh !

- Còn người ? Không sợ phục binh à ?

- Sợ chớ ! Nhưng tôi đi sau, nên không dè... có quân mai phục.

- Vì lẽ gì mi đi sau ?

Tần Ngọc làm bộ ấp úng:

- Tôi... chờ...

- Chờ gì ? Nói mau !

- Tôi chờ... đóng quân xong mới đến đây.

Lục Ôn Hầu hỏi tiếp:

- Mi tới đây để làm gì ?

Tần Ngọc làm như lờ lờ nín lặng. Lục Ôn Hầu quát mắt nói:

- Thằng này láo ! Liệu mày không khai được sao ?

Hắn đưa mắt cho Thổ Công. Tên kia cầm mũi dùi lên đưa thẳng vào ngón tay trở của Tần Ngọc rồi nói:

- Sao ? Mi có chịu nói tiếp chẵng ?

Tần Ngọc vẫn lặng thinh ! Chàng muốn cho quân giặc thực tin lời mình nên thà chịu đau thêm một lần nữa... Lục Ôn Hầu hét:

- Thằng này đại dột thật ! Có khai ra không ?

Tần Ngọc vẫn cúi đầu lặng thinh. Lục Ôn Hầu hét hàm, Thổ Công dí mũi dùi vào ngón tay trở. Tần Ngọc hét to lên:

- Trời ơi !

Rồi chàng dấy dựa, quần quai trước mắt bọn Lục Ôn Hầu.

- Dạ... để tôi khai... Tôi đến đây để như... quân binh Hán triều đến... núi Trung Sơn... Ở đó... quân Hạnh Hoa Thôn đang mai phục.

Lục Ôn Hầu và Tam Điền cùng gật đầu nhìn nhau:

- À ra thế ! Bọn chúng định phục binh giết hại quân ta mà.

Tên do thám bỗng nói:

- Chết rồi ! Nếu vậy quân binh của Đổ tri huyện đã rơi vào chỗ phục binh.

Lục Ôn Hầu lộ vẻ vui mừng:

- Phải ! Phen này cho Đổ Kế hết khua môi múa mỏ.

Tam Điền đứng lên cau mày:

- Ô ! Ta không ngờ Lục Ôn Hầu lại nói thế. Đổ Kế chết về tay Hạnh Hoa Thôn chắc ông vui lắm !

- Không phải vậy ! Nhưng hấp tấp, bất cần giữ lời giao kết thì cho khiếp vía một phen...

Tam Điền hỏi Lục Ôn Hầu:

- Ông có định kéo quân sang núi Trung Sơn chăng ?

- Đến đó làm gì ? Nộp mạng cho bọn Hạnh Hoa Thôn à ?

- Sao ông nói lạ vậy ? Dù gì cũng phải đến đó giải cứu cánh quân của Đổ tri huyện và hộ trợ cho hai anh ta chứ.

- Nhưng bọn chúng có phục binh mà !

- Ta không biết thì sợ, chứ đã rõ rồi, quân cướp đó chẳng làm gì được đâu !

Lục Ôn Hầu muốn để cho Đổ Kế bị đánh tan tành manh giáp một phen, nhưng trước lời yêu cầu của Tam Điền, hấn không dám làm phật ý. Họ Lục quay sang các tướng:

- Hãy điểm một nghìn quân kỵ thật tinh nhuệ để theo ta.

Tần Ngọc tuy đau đớn khắp toàn thân nhưng cười thầm vì chắc chắn kế hoạch của mình sẽ có kết quả.

Đỗ Kế tri huyện cùng Nhất Điền và Nhị Điền kéo quân đến núi Trung Sơn thì bóng tối đã phủ trùm lên cảnh vật. Bốn bề vắng lặng âm u ! Đỗ Kế lo ngại bảo Nhất Điền:

- Tiến quân như thế này bất lợi lắm ! Giả thử bọn chúng phục binh là ta trở tay không kịp.

Nhị Điền cất tiếng:

- Không lo ! Đỗ tri huyện cứ xua quân tới trước, bản đạo xin lãnh mạng dò xem tình hình quân giặc. Nếu thật sự chúng mai phục để tấn công quân ta thì bản đạo sẽ trở lại ngay !

Đỗ Kế và Nhất Điền gật đầu ưng thuận, Nhị Điền liền nhảy vọt đi. Quân binh tướng sĩ Hán triều ở quận Châu Diên cứ tràn vào rừng núi Trung Sơn, tay kiếm tay đao âm thầm như ngậm thê. Nhưng lạ lùng chưa ! Họ vào đến thung lũng núi Trung Sơn rồi mà không thấy bóng quân giặc ! Mà Nhị Điền đạo sĩ thì đi đâu mất dạng ! Đỗ Kế nhủ thầm: “Không lẽ bọn Hạnh Hoa Thôn rút cả vào trong những hang vách trong khe núi sao ? Như vậy, ta sẽ bao vây ngày đêm thì chúng cũng chết đói thôi.” Trong khi đó, Nhị Điền đạo sĩ cũng đang hoang mang lắm ! Ông đã có mặt khắp nơi trong vùng núi Trung Sơn. “Thật kỳ lạ ! Hình như nơi đây là chỗ hoang vu chưa hề có ai đặt chân tới ! Thế thì bọn Hạnh Hoa Thôn đã đổi địa điểm rồi sao ? Không lẽ chúng hành động nhanh chóng như vậy được ? Hay là bọn chúng chưa tới kịp vì quân binh Hán triều có tiếng là chuyên quân mau hơn gió bão mà.” Nhị Điền trở lại gặp Nhất Điền, lên tiếng:

- Chắc chắn quân Hạnh Hoa Thôn chưa đến đây kịp !

Đỗ Kế lộ vẻ vui mừng:

- À... có thể chớ ! Lẽ đâu vào đến đây rồi, bọn chúng để yên cho ta như vậy ?

- Theo ý bản đạo ta nên cho quân mai phục ngay, chờ chúng đến tiêu diệt luôn một thể.

- Hay lắm !

Rồi Đỗ Kế truyền lệnh cho các tướng phục binh quanh chân núi Trung Sơn, chỉ chờ một con đường cho bọn Hạnh Hoa Thôn kéo vào thung lũng. Bao giờ có hiệu lệnh sẽ tràn vào tấn công ! Ngay trong khi đó, hình như có tiếng vó câu rộn rịp từ xa. Đỗ Kế, Nhị Điền cùng lắng tai nghe và đều lộ vẻ vui mừng:

- Đúng rồi !

- Bản đạo biết thế nào chúng cũng tới mà...

Đỗ Kế truyền lệnh cho quân binh tướng sĩ sẵn sàng để giáp chiến. Nhưng một lúc sau, ai nấy đều rất đỗi ngạc nhiên: tiếng vó câu không còn nhộn nhịp nữa mà

mất hẳn trong đêm sâu. Như vậy là nghĩa lý gì ? Tất cả đều ngỡ ngác nhìn nhau ! Nhất là Đỗ Kế, ông lo ngại bảo Nhất Điền và Nhị Điền:

- Không lẽ chúng nghi ngờ quân ta mai phục nơi đây ?
- Cần phải dò xem chúng tiến tới bằng ngã nào ?

Đạo sĩ dứt lời, thoát mình đi. hấn chưa ra khỏi thung lũng núi Trung Sơn đã nghe tiếng ào xào trong cỏ rậm liền quay trở lại ngay. Đỗ Kế nhìn thấy Nhị Điền liền hỏi:

- Chuyện gì thế ?
- Quân giặc đã xuống ngựa và đang tiến vào chỗ phục binh của ta !
- Sao lại xuống ngựa ? Không lẽ chúng đã ngờ quân ta mai phục ? Nếu vậy...

Đạo sĩ chưa dứt lời bỗng nghe quân reo dậy đất, hàng trăm, hàng nghìn người áo giáp sáng ngời tấn công như vũ bão vào các toán cận vệ của Đỗ Kế. Quân binh Đỗ Kế cũng phản công quyết liệt, nhưng không ngờ là cả bọn bị bao vây, từ trên núi cũng có quân giặc tràn xuống... Trung quân của Đỗ Kế bấn loạn cả lên... Nhất Điền và Nhị Điền phải ra tay tả xung hữu đột mới giữ vững được ! Đỗ Kế hồn phi phách tán khi thấy quân binh của mình chết quá nhiều. Ngay trong khi đó bỗng có tiếng thét vang lên:

- Hãy bỏ gươm giáo đầu hàng, đừng chống cự nữa vô ích.

Đỗ Kế bàng hoàng kêu lên:

- Ô kìa... Tiếng ai như tiếng Lục Ôn Hầu ?

Ông còn đang phân vân thì hàng trăm ngọn đuốc vụt cháy sáng lên. Đỗ Kế nhìn rõ quân giặc, buột miệng kêu lên:

- Kìa ! Quân binh của Lục Ôn Hầu.

Giữa lúc đó Tam Điền và Lục Ôn Hầu cũng sững sờ khi thấy ngọn cờ lệnh của Đỗ Kế, tri huyện Châu Diên. Tam Điền hét hồn nói:

- Thôi chết rồi ! Ta đánh lầm đoàn quân của quan huyện rồi.

Lục Ôn Hầu nghẹn lời không biết nói sao, trong lúc Nhất Điền và Nhị Điền phóng mình đến gần họ, quát tháo vang lên:

- Tại sao vậy ? Các người muốn giết hết bọn ta ư ?

Tam Điền nhìn Lục Ôn Hầu rồi lắc đầu:

- Nhị vị sư huynh ! Không phải đâu, đây chỉ là một sự lầm lẫn...

Nhị Điền quát to lên:

- Làm lần ! Vô lý... Tại sao tự dung các người kéo quân đến đây, bao vây chúng ta ?

Đỗ Kế uất hận quá nhiều khi thấy tướng sĩ của mình chết hơn phân nửa. Quan huyện không nói không rằng giục ngựa tới, chém xả vào đầu Lục Ôn Hầu:

- Đồ phản bội ! Mi muốn giết ta để trả thù mà.

Lục Ôn Hầu đưa kiếm lên đỡ rồi nói:

- Đồ huynh ! Đừng nghĩ làm ! Chẳng qua là một sự lầm lỡ.

Đằng kia, binh tướng giữa đôi bên đã biết mình lầm lẫn đều ngưng giao đấu, nhưng vụt thấy Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế đánh chém nhau, họ lại giàn trận hơn thua. Nhất Điền, Nhị Điền và Tam Điền phải lớn tiếng mới dàn xếp được. Dù vậy Đỗ Kế cũng hầm hừ nói:

- Ta biết mà ! Thằng khôn kiếp kia có còn nghĩ đến tình anh em nữa đâu ! Nó âm thầm chiếm đoạt quyền hạn của ta ở huyện Châu Diên này mà.

Lục Ôn Hầu cố gắng phân trần:

- Đồ huynh chớ nên nghĩ lầm ! Thật tình nghe tin quân Hạnh Hoa Thôn mai phục ở đây, đệ mới bao vây núi Trung Sơn để tiêu diệt chúng... Nào ngờ...

Nhất Điền hỏi ngay:

- Ai bảo cho tướng quân là bọn Hạnh Hoa Thôn rút về đây ?

Tam Điền thuật rõ những chuyện đã xảy ra và vì lý do nào mà mình và Lục Ôn Hầu xua quân tới đây... Đỗ Kế kêu lên:

- Nếu vậy, các người đã làm mưu thặng oắt con ở Hạnh Hoa Thôn rồi ! Thật là ngu xuẩn...

Lục Ôn Hầu cười gằn hỏi lại:

- Vì lẽ gì Đồ huynh kéo quân sang đây ? Đệ tưởng cũng chẳng ai khôn khéo hơn ai !

Nhị Điền lên tiếng:

- Bần đạo đã quyết chắc bọn Hạnh Hoa Thôn rút về đây !

Lục Ôn Hầu chua chát:

- Tại sao chư vị không báo tin cho chúng tôi biết trước, đúng là lời giao kết ? Tự do vào vùng Hạnh Hoa Thôn là không phải rồi ! Chúng tôi có lầm cũng là chuyện dĩ nhiên !

Nhất Điền từ nãy giờ vẫn im lặng, vụt cất tiếng:

- Thôi không nên đổ thừa cho nhau nữa ! Dù sao chuyện cũng đã lỡ rồi. Thật là đáng tiếc ! Chỉ làm trò cười cho bọn Hạnh Hoa Thôn thôi !

Lục Ôn Hầu nhớ đến Tần Ngọc liền nghiêng răng nói:

- Tên khốn khiếp Tần Ngọc đã cố tình gạt gẫm bọn ta đến đây ! Hắn phải chết một cách thê thảm !

Lục Ôn Hầu truyền quân binh tướng sĩ rút lui trở về dinh thự. Tam Điền đạo sĩ thì ở lại để về huyện Châu Diên với Đỗ Kế. Về đến Hạnh Hoa Thôn, việc làm đầu tiên của Lục Ôn Hầu là truyền mang Tần Ngọc ra tra hỏi. Nhưng khi vào phòng giam thì thấy cửa phòng rộng mở, Tần Ngọc đã trốn mất tự bao giờ, còn tên Thổ Công nằm chết gục ở đó, một mũi dao nhọn ghim sâu vào lưng hắn, máu đỏ tuôn trào. Quân canh hét lên kêu cứu, Lục Ôn Hầu cùng các võ sư, cận tướng chạy tràn vào nhìn thấy cảnh đó cũng phải giật mình. Lục Ôn Hầu hét lớn:

- Có quân gian vào đây ! Quân sĩ tìm bắt chúng ngay đi.

Quân binh tướng sĩ ủa ra tìm kiếm khắp trong dinh thự. Trong khi đó Lục Ôn Hầu nhìn thấy trên chuôi dao của quân gian có một mảnh giấy cột theo, liền bước tới gỡ lấy. Đó là mảnh giấy hoa tiên xếp nhỏ với hàng chữ thật đẹp:

«Tên này tàn nhẫn giết người không góm tay, phải chết để đền tội ! Ta mang Tần Ngọc đi và sẽ có ngày trở lại cắt lưỡi Lục Ôn Hầu...»

MẠC TUYẾT LAN»

Lục Ôn Hầu kêu lên:

- Mạc Tuyết Lan ?

Bọn võ sư đều lao nhao:

- Sao lạ vậy ?

Lục Ôn Hầu từ từ cất tiếng:

- Các người nào hiểu được lý do. Mạc Tuyết Lan không thật tình giúp ta đâu ! Sở dĩ nàng liều chết vì quân ta là để cứu mạng cho người yêu.

Toàn thể mọi người đều ngơ ngác nhìn Lục Ôn Hầu. Họ hoàn toàn chẳng rõ chuyện đó. Từ lâu, họ vẫn cứ đinh ninh Mạc Tuyết Lan là người tin cẩn nhất của Lục Ôn Hầu vì luôn thấy nàng đi chung với Ngọc Lan. Một tên võ sư khẽ hỏi:

- Bẩm tướng quân. Người yêu của Mạc Tuyết Lan là ai ? Tại sao có chuyện đó?

Lục Ôn Hầu đáp:

- Hắn là Mạc Tồn, một tay dũng sĩ ở vùng Sơn Nhai.

Nhiều tiếng kêu lên:

- Ô ! Mạc Tồn. Hắn đã bị Đổ tri huyện bắt giam rồi mà.

Lục Ôn Hầu gật đầu:

- Đúng ! Nhờ dịp tình cờ bắt gặp Mạc Tồn trong một quán rượu ở thôn Cao Đồng ! Hắn đang thợ bệnh nên quân ta bắt dễ dàng. Đổ tri huyện hội ý với ta là giết hắn ngay để trừ bớt những kẻ chống đối lại Hán triều. Bất đồ trong khi ấy có một thiếu nữ đến xin ra mắt. Đó là Mạc Tuyết Lan ! Lúc ấy nàng không phải tên Mạc Tuyết Lan mà là Huyền Ngọc Diệu.

Thấy bọn võ sư và cận vệ ngỡ ngác, Lục Ôn Hầu nói thêm:

- Nàng đến dập đầu xin tha tội cho Mạc Tồn với lời hứa sẽ giúp ta phá tan sào huyệt Hạnh Hoa Thôn ! Gặp lúc Ngọc Lan đang cần quân do thám cho xâm nhập vào núi Phục Sơn nên nó chấp thuận ngay. Ta xin Đổ Kế đừng giết Mạc Tồn. Huyền Ngọc Diệu liền đổi tên là Mạc Tuyết Lan để dễ bề qua mặt bọn Anh Kiệt, Hoa Mai.

Một võ sư vụt nói:

- Mạc Tồn đã trốn thoát đi rồi.

- Đó... Vì thế mà Mạc Tuyết Lan giết Thổ Công và giải cứu cho Tần Ngọc.

Phi Hồng Yến nằm yên trong bóng cây suốt một trống canh, chờ cho tên quân kỵ cuối cùng của của Đỗ Kế rời khỏi thung lũng núi Trung Sơn mới thoát ra ngoài. Nàng đã đến đây đúng theo lời giao ước với Anh Kiệt, Lệ Hồng để gặp quân binh tướng sĩ. Nào ngờ, khi phận đã xong, nàng tìm đến đây thì thấy bốn bề vắng lặng không một bóng người, không một tiếng ngựa hí. Nàng còn đang hoang mang thì vó câu rầm rập khắp chốn. Quân binh Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu kéo tới và một trận xô xát dữ dội xảy ra ngay thung lũng núi Trung Sơn.

Phi Hồng Yến không ra mặt mà trốn vào một bóng cây để chứng kiến trận thư hùng đó. Sau khi đôi bên biết đánh làm phải nhau và trong lời qua tiếng lại giữa Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu, Phi Hồng Yến mới rõ chính Tần Ngọc đã làm cho chúng giết hại lẫn nhau như vậy. Nàng vừa mừng vừa lo sợ: “Nếu thế Tần Ngọc đã bị bắt rồi ! Mà cậu ta đi đâu vậy ? Kiếm mình chẳng ?” Cho nên, khi quân binh Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế rút đi rồi, Phi Hồng Yến liền rời chỗ núp tìm đường trở lại đồi Hạnh Hoa để xem số phận Tần Ngọc ra sao ? Nàng đến bìa rừng chưa kịp lên đồi, vụt thấy một bóng người mặc toàn màu trắng, trên lưng vác một người nữa đang chạy tới. Bóng trắng vào được trong rừng Phục Lâm liền dừng chân đặt người trên vai xuống dưới một gốc cổ thụ rồi chạy đi. Phi Hồng Yến đến gần người nằm bất tỉnh đó và buột miệng kêu lên:

- Trời ! Tần Ngọc !

Nhưng chợt nghe tiếng chân của bóng trắng, Phi Hồng Yến trốn lên ngọn cây. Bóng trắng đã trở lại, tay mang một bầu nước, hình như vừa múc dưới suối lên. Phi Hồng Yến nhìn kỹ lại bóng trắng rồi không đành lòng được, hét lớn:

- Khốn khiếp ! Mạc Tuyết Lan. Người lại định hãm hại Tần Ngọc nữa ư ?

Bóng trắng nghe tiếng thét giựt mình quay đầu lại thì Phi Hồng Yến đã buông mình xuống đất. Hai người đối diện nhau, Mạc Tuyết Lan điềm đạm cúi chào Phi Hồng Yến:

- Kìa Phi cô nương ! Tôi định đi tìm người trong phái Hạnh Hoa đây ! May mắn làm sao lại gặp cô nương.

Phi Hồng Yến tuốt kiếm ra khỏi vỏ nói:

- Con tiện tì kia ! Đừng lẻo lự ! Bọn ta không còn làm mi nữa đâu !

Mạc Tuyết Lan vẫn điềm đạm nói:

- Thật sự là như thế ! Tôi không có ý gạt gẫm cô nương đâu. Tráng sĩ Tần Ngọc đang nằm kia. Người bị tra tấn quá nhiều đang cần được cứu giúp.

Phi Hồng Yến thét to lên:

- Im ngay ! Hãy rút kiếm khỏi vỏ để phòng thân. Ngươi đừng kéo dài thời gian vô ích. Ai tra tấn Tần Ngọc ? Chính lũ dã man nhà mi chớ còn ai nữa ! Hãy ráng giữ mình, ta báo trước cho biết ! Lần này không trốn chạy được đâu.

Mạc Tuyết Lan vẫn ôm bầu nước, mắt nhìn về phía Tần Ngọc nói:

- Phi cô nương ! Bọn Lục Ôn Hầu đã tra tấn Tần Ngọc đó ! Tôi đã giết chết tên Thổ Công và cứu người. Cô nương hãy tin lời tôi... Đừng dằn dả nguy cho tính mạng của Tần tráng sĩ lắm !

Phi Hồng Yến thét to lên:

- Đừng láo ! Hãy đỡ...

Nàng vung kiếm chém bổ vào đầu Mạc Tuyết Lan. Thiếu nữ né tránh sang bên rồi kêu to lên:

- Phi cô nương ! Hãy nghe lời tôi. Không phải tôi sợ chết đâu, nhưng tính mạng của Tần tráng sĩ nguy ngập lắm. Nên lo cho người trước đã.

Phi Hồng Yến đã từng bị Mạc Tuyết Lan lợi dụng tình cảm, bắt mất Hồng Nhi và đã vượt chạy một lần nên không còn tin tưởng lời nói của cô ta nữa. Nàng chém hụt một nhát, liền hoành thân phạt ngang hông Mạc Tuyết Lan. Tuyết Lan không còn nhịn nhục được nữa, liền ném bỏ bầu nước, nhảy lên thoát khỏi đường kiếm hiểm độc. Chân vừa chạm đất, nàng rút kiếm ra khỏi vỏ rồi bảo Phi Hồng Yến:

- Đành rằng tôi có lỗi trước đây, nhưng tôi đã hết lời, cô nương nhứt định không nghe ! Nếu Tần Ngọc tráng sĩ có mệnh hệ nào, chính là lỗi ở cô nương tất cả.

Phi Hồng Yến đĩnh ninh Mạc Tuyết Lan là kẻ do thám hèn hạ, mưu mô xảo quyệt nên không chú ý nhiều đến lời nói của cô ta mà chỉ muốn bắt sống hay giết chết tại trận thôi. Nàng trở bộ vung kiếm tới tấp. Mạc Tuyết Lan vừa đỡ vừa lựa thế tấn công ! Phi Hồng Yến không dám khinh thường, đánh một chap lại phải hồi bộ giữ thế thủ. Nàng hơi bất ngờ trước tài nghệ của Mạc Tuyết Lan.

Riêng Mạc Tuyết Lan, nàng chột nghĩ đến sinh mạng của Tần Ngọc ! Đêm hôm qua, khi nàng vào nhà ngục thì Tần Ngọc đã đuối sức lắm rồi ! Máu ở đầu ngón tay vẫn chảy ri ri mà tên Thổ Công vẫn ngồi yên nhắm rượu, không chút xót thương tội nhân. Mạc Tuyết Lan đã nổi nóng giết chết hắc rồi viết thư gửi cho bọn Đỗ Kế. Nàng chưa kịp giải cứu cho Tần Ngọc thì lại gặp phải Phi Hồng Yến. Tuyết Lan đã hết lời, nhưng Hồng Yến nào chịu tin. Bây giờ đây, nếu cuộc chiến đấu kéo dài, tình cảnh của Tần Ngọc càng nguy ngập hơn ! Phải tính sao bây giờ ? MTL vụt nảy ra một ý nghĩ. Nàng liền bảo Phi Hồng Yến:

- Phi cô nương ! Hãy dừng tay...

Phi Hồng Yến chưa rõ họ Mạc muốn nói gì thì Tuyết Lan đã nhảy ra khỏi vòng chiến nói:

- Cô nương ! Đừng giao đầu nữa ! Ý cô nương muốn bắt sống tôi chứ gì ? Tôi xin buông gươm chịu trói ! Miễn cô nương lo cho sinh mạng Tần tráng sĩ là đủ rồi.

Mạc Tuyết Lan nói xong liền quăng kiếm xuống đất. Phi Hồng Yến sững sờ trước thái độ của cô ta ! “Thế là nghĩa lý gì ? Con bé định giữ trò gì nữa đây ?” Phi Hồng Yến hất hàm hỏi:

- Mi muốn gì ? Sao lại buông gươm chịu trói ?

Mạc Tuyết Lan bước đến bên Tần Ngọc, quì xuống đỡ chàng lên:

- Cô nương hãy xem Tần tráng sĩ đang lâm nguy. Hãy cứu người trước đã, còn tôi có thể nào cũng được.

Phi Hồng Yến tuy chưa hoàn toàn tin Mạc Tuyết Lan nhưng cũng tra kiếm vào vỏ, đến bên Tần Ngọc. Nàng thấy mặt họ Tần xám xanh thì lo sợ, gọi nhỏ:

- Tần hiền đệ... Tần hiền đệ...

Tần Ngọc vẫn thiêm thiếp mê man. Mạc Tuyết Lan chỉ mấy ngón tay bị tra tấn của Tần Ngọc cho Phi Hồng Yến xem rồi nói:

- Đây cô nương hãy xem... Thế này không kiệt sức làm sao được ?

Phi Hồng Yến liếc nhìn Mạc Tuyết Lan thấy cô ta lộ vẻ thương tâm rõ rệt thì càng không hiểu được lòng dạ. Nàng moi trong áo ra hai viên thuốc, một viên cạy miệng Tần Ngọc bỏ vào, còn một viên bóp nát rắc lên vết thương. Mạc Tuyết Lan đặt Tần Ngọc xuống rồi bảo Phi Hồng Yến:

- Cô nương cho tôi mượn bình nước.

Phi Hồng Yến lấy ra trao cho nàng. Mạc Tuyết Lan nghiêng bình nhỏ vài giọt vào miệng Tần Ngọc. Xong xuôi, nàng lại lấy khăn thấm, đắp lên trán chàng và lau khô máu trên ngón tay. Mạc Tuyết Lan săn sóc Tần Ngọc không khác gì một đứa em. Phi Hồng Yến đứng lên hỏi Mạc Tuyết Lan:

- Thế là nghĩa lý gì ? Tại sao cô lại lo lắng cho Tần Ngọc như thế ?

- Vì tôi muốn chuộc lỗi...

- Sao lại muốn chuộc lỗi ? Sợ chết ư ?

- Không ! Chẳng đời nào ! Nhưng trước kia tôi theo quân Hán vì một lý do khác. Nay không còn cần thiết nữa !

Phi Hồng Yến hỏi nhanh:

- Lý do gì ?

Mạc Tuyết Lan nhìn Hồng Yến toan mở lời rồi lại thôi.

- Lý do đó nói ra cũng vô ích...

- Cần nói ra, nếu không chẳng ai tin lòng đâu !

Mạc Tuyết Lan ngược mắt nhìn Phi Hồng Yến rồi nói:

- Tôi muốn cứu mạng cho người yêu ! Người ấy bị quân binh Đỗ Kế bắt và muốn giết đi ! Tôi liều thân theo chúng để xin chuộc mạng người.

- Người ấy là ai ?

- Mạc Tồn, tráng sĩ động Sơn Nhai.

- Ô ! Nếu vậy cô không phải là em ruột của Mạc Tồn tráng sĩ sao ?

- Không ! Trước đây vì muốn xâm nhập vào núi Phục Sơn tôi phải mạo nhận thế thôi ! Chớ thật ra Mạc tráng sĩ chính là người yêu của tôi.

Thiếu nữ nói xong, cúi mặt nhìn xuống, lộ vẻ khổ tâm lắm.

- Lúc thoát khỏi núi Phục Sơn, trở về dinh thự Đỗ Kế tôi được tin anh Mạc Tồn đã vượt ngục và về vùng Sơn Nhai Động. Thật lòng mừng đến phát khóc, nhưng lại cảm thấy bơ vơ... Mình đi đâu bây giờ ? Nhất định là không thể ở được với quân cướp nước nữa, mà về Sơn Nhai tìm người yêu cũ tôi lại thấy ngỡ ngàng. Chắc chắn rồi đây thế nào chàng cũng hiểu là tôi theo Ngọc Lan làm điều tàn tệ ! Bởi vậy, tôi khổ tâm suốt mấy ngày đêm... Cho đến lúc sang dinh Lục Ôn Hầu gặp Tàn Ngọc tráng sĩ bị tra tấn, tôi mới nảy ra ý định giải cứu cho người, hầu mong phái Hạnh Hoa thứ tha cho những lỗi lầm về trước.

Phi Hồng Yến ngậm ngùi trước tâm sự của Mạc Tuyết Lan. Hoàn cảnh hai người thật giống nhau. Trước kia vì muốn chuộc lỗi cho cha là quan Đô Thống Phi Hồng Xà, nàng đã tận lực giúp phái Hạnh Hoa Thôn và đến ngày giờ này cũng vẫn thế. Có điều khác hơn là nàng chuộc tội cho cha, còn Mạc Tuyết Lan chuộc tội cho chính mình ! Phi Hồng Yến ngẩng lên bảo thiếu nữ:

- Tôi đã hiểu rõ hoàn cảnh của Mạc Tuyết Lan. Thật cũng trái ngang nhiều lắm ! Tôi không dám hứa gì, nhưng nguyện sẽ bênh vực cô đến cùng.

Mạc Tuyết Lan nhìn Phi Hồng Yến với đôi mắt biết ơn, rồi nói:

- Đa tạ ơn cô nương ! Nhưng xét kỹ cũng không nên minh oan cho tôi làm gì ! Thật tình tôi là kẻ phản bội những người yêu dân mến nước để bảo vệ sinh mạng cho người yêu ! Tội lỗi đó tôi không thể chuộc lại bằng lời nói suông mà phải bằng hành động. Từ nay, tôi sẽ ra sức làm cho quân giặc điêu đứng nhiều hơn. Nhưng tôi cũng không mong gì phái Hạnh Hoa biết tới. Tôi chỉ mong nhờ cô nương giúp dùm một chuyện.

Phi Hồng Yến hỏi ngay:

- Chuyện gì ? Mạc Tuyết Lan cứ nói, tôi sẽ xin hết lòng giúp đỡ.

Mạc Tuyết Lan suy nghĩ rồi nói:

- Nếu trong một dịp tình cờ nào đó, nữ hiệp có gặp anh Mạc Tồn, xin nói rõ dùm cho anh ấy hiểu hoàn cảnh của tôi, vì sao tôi buộc lòng phải theo quân Hán triều ? Bao nhiêu đó thôi, tôi xin kết cỏ ngậm vành...

Phi Hồng Yến lắc đầu nói:

- Mạc Tuyết Lan, cô không nên quá lời ! Tôi sẽ hết lòng giúp cô. Nhưng tại sao cô không tìm gặp ngay họ Mạc để nói rõ ngọn ngành ? Tôi tin Mạc tráng sĩ sẽ không quá hẹp lượng đâu. Không chừng người sẽ còn mến thương cô hơn nữa.

Mạc Tuyết Lan lắc đầu:

- Tôi không có can đảm giáp mặt Mạc huynh và có lẽ không bao giờ người còn gặp lại tôi nữa !

- Sao vậy ?

- Tôi đã quyết tâm như vậy rồi ! Gặp nhau chỉ bẽ bàng thêm ! Miễn sao Mạc huynh đừng quá hiểu lầm mà xem tôi như kẻ thù là đủ.

Phi Hồng Yến không biết nói gì hơn trước sự quyết tâm của Mạc Tuyết Lan. Trong khi đó Tần Ngọc bỗng trở mình rên khe khẽ...

Phi Hồng Yến mừng rỡ, liền cất tiếng gọi:

- Tần Ngọc ! Hiền đệ hãy tỉnh lại.

Tần Ngọc mở mắt nhìn đảo đảo, rồi kêu lên:

- Kìa ! Chị Phi Hồng Yến. Đây là đâu ?

- Đây là bìa rừng Phục Lâm ! Em không phải lo gì nữa hết.

Tần Ngọc gượng dậy, nhưng lại quỵ xuống:

- Ai giải cứu cho em thế này ? Chị ư ? Làm sao chị lọt vào trong dinh thự của chúng được ?

- Không phải chị mà chính Mạc Tuyết Lan đã giải cứu cho em thoát chết đó.

Nàng nói xong chỉ Mạc Tuyết Lan cho Tần Ngọc thấy, nhưng cả hai đều sững sờ vì họ Mạc đã mất dạng tự bao giờ !

